

O muži, který nevěřil v lásku

Kamkoliv přišel, každému říkal, že láska je pouhým výmyslem básníků či náboženství, které se snaží ovlivňovat slabou mysl lidí, aby je mohlo ovládat. Tvrdil, že láska neexistuje, a proto ji tedy nikdo nemůže najít, i kdyby ji hledal sebevíc...

Tento muž byl velice inteligentní a mluvil velice přesvědčivě. Přečetl spoustu knih, studoval na nejlepších univerzitách a stal se uznávaným učencem. Byl schopen hovořit k jakémukoli publiku a jeho logika byla velice silná. Říkal, že **láska je jako droga, neboť poskytuje euforii, ale brzy se stává návykem**. Stanete se na ní závislí, ale co máte pak dělat, když neobdržíte svou denní dávku? Tento muž říkal, že většina vztahů mezi milenci je jako vztah mezi narkomanem a prodávacem drog. Partner, který má větší potřebu lásky, je jako narkoman, a partner, který takovou potřebu nemá, je jako prodáváč drog. Partner, který má menší potřebu, ovládá celý vztah. Tuto dynamiku jasně vidíte, protože v každém vztahu je obvykle jeden partner, který miluje, a druhý, který nemiluje a pouze využívá partnera, který mu dává své srdce.

Narkoman, ten, který má větší potřebu, žije v neustálém strachu, že nedostane další dávku lásky nebo drogy. Narkoman si říká: „Co budu dělat, když mě partnerka opustí?“ Tento strach ho činí velice sobeckým. „To je moje!“ Začne být žárlivý a náročný, protože se bojí, že nedostane další dávku. Prodáváč drog ovládá narkomana tím, že mu dává větší dávky, menší dávky nebo žádné dávky. Ten, kdo má větší potřebu, je nakonec ochoten udělat cokoli, aby ho partner neopustil.

Tento muž lidem vysvětloval, proč láska neexistuje. „To, čemu lidé říkají láska, není nic jiného než vztah, založený na strachu a ovládnutí. Kde je vzájemná úcta? Kde je láska? Žádná láska neexistuje. Mladí manželé dávají jeden druhému spoustu slibů před Bohem i před rodinou: „Zůstaneme vždycky spolu, budeme jeden druhého milovat a ctít v dobrých i špatných časech.“ Slibují si všechno možné. Zajímavé je, že svým slibům opravdu věří. Nicméně pár týdnů či měsíců po svatbě je jasné, že žádný ze svých slibů nedodrží. „Snaží se

ovládat jeden druhého. Snaží se zjistit, kdo bude závislým a kdo ovládajícím. Veškerá úcta, kterou si slibovali, je nenávratně pryč. Jejich vztah je plný nenávisti a emočního jedu. Jeden druhého zraňuje, až nakonec nevědí, kam se poděla jejich láska. Zůstávají spolu, protože se bojí být sami a protože mají strach z mínění druhých. **Ale kde je láska?**”

Tento muž říkal, že znal mnoho starých manželů, kteří spolu žili třicet, čtyřicet nebo

padesát let, a byli hrdí, že to vydrželi tak dlouho. Když však hovořili o svém vztahu, říkali: „Přežili jsme své manželství.“ To znamená, že jeden z nich se podřídil druhému a rozhodl se snášet všechno utrpení. Válku vyhrál ten z partnerů, který měl silnější vůli a menší potřebu lásky. Ale kam se poděl onen plamen, kterému říkali láska? Dnes zachází jeden s druhým jako se svým majetkem: „**Ona je moje.**“ „**On je můj.**“

Muž každému vysvětloval, proč si myslí, že láska neexistuje. Říkal jim: „To všechno mám dávno za sebou. A už nikdy nikomu nedovolím, aby ovládal mou mysl ve jménu lásky.“ Jeho argumenty byly docela logické, takže přesvědčil mnoho lidí. Láska neexistuje.

Pak se jednoho dne procházel v parku a uviděl na lavičce krásnou ženu, která plakala. To probudilo jeho zvědavost. Posadil se vedle ní a zeptal se, zda jí může nějak pomoci. Pak se zeptal, proč pláče. Neumíte si představit, jak byl překvapený, když mu řekla, že pláče proto, že neexistuje láska. „To je zajímavé _ žena, která nevěří, že existuje láska!“ Samozřejmě se chtěl dovědět víc. „Proč říkáte, že láska neexistuje?“ zeptal se jí. „To je dlouhý příběh,“ odpověděla žena. „Vdala jsem se, když jsem byla ještě velice mladá. Byla jsem plná iluzí a naděje, že budu sdílet svůj život s jedním mužem. Přísahali jsme si věrnost a založili rodinu. Ale brzy se všechno změnilo. Byla jsem oddaná manželka; starala jsem se o děti a domácnost. Pro manžela byl však důležitější úspěch v zaměstnání než rodina. Přestal si mě vážit a já si přestala vážit jeho. Jeden druhému jsme ubližovali, až jsem si nakonec uvědomila, že ho nemiluji a on nemiluje mne. Děti však potřebovaly otce, a proto jsem s ním zůstala a snažila se ho podporovat. Dnes jsou děti velké a odešly z domova. Už nemám žádný důvod žít s manželem. Mezi námi není žádná úcta ani láska. Víím však, že i kdybych si našla někoho jiného, nic by se nezměnilo, protože láska neexistuje. Nemá smysl hledat něco, co neexistuje. A proto teď pláču.“

Muž to chápal velice dobře, objal ji a řekl: „Máte pravdu, láska neexistuje. Všichni hledáme lásku, otvíráme své srdce, stáváme se zranitelnými, a nakonec najdeme jen sobectví. To nám ubližuje, i když si myslíme, že ne. Nezáleží na tom, kolik máme vztahů; každý vztah končí stejně. **Proč tedy hledat lásku?**“

Muž a žena se stali přáteli, protože si byli velice podobní. Byl to krásný vztah. Jeden druhého si vážili a nikdy se neuráželi. Kdykoli byli spolu, byli šťastní. Nebyla mezi nimi žádná závist ani žárlivost. Ani jeden se nesnažil ovládat druhého. Jejich vztah se postupně prohluboval. Trávili spolu stále více času, protože když nebyli spolu, stýskalo se jim.

Jednou, když byl muž na nějaké cestě mimo město, napadla ho podivná věc. Říkal si: „Možná k ní opravdu cítím lásku. Ale je to něco jiného než to, co jsem dosud poznal. Není to takové, jak to popisují básníci, a není to takové, jak to popisuje náboženství, protože se za ni necítím zodpovědný. Nic si od ní neberu; nepotřebuji, aby se o mne starala; nemám potřebu svádět na ni vinu za své vlastní problémy. Cítíme se spolu dobře; máme se rádi. Respektuji její způsob myšlení a cítění. Nikdy mě nepřivádí do rozpaků a nikdy mě neotravuje. Nežárlím, když je s ostatními lidmi. Nezávidím jí, když má úspěch: Láska možná existuje, ale je to něco jiného, než si lidé myslí.“

Nemohl se dočkat, až se vrátí a řekne jí o svých podivných myšlenkách. Když začal hovořit, žena mu řekla: „**Vím přesně, o čem mluvíš. Už dávno mám podobný pocit, ale nechtěla jsem ti to říci, protože vím, že v lásku nevěříš. Láska možná existuje, ale je to něco jiného, než jsme si mysleli.**“ Po tomto rozhovoru se rozhodli, že spolu začnou žít jako milenci. Bylo

zajímavé, že se mezi nimi nic nezměnilo. I nadále si vážili jeden druhého a jejich láska byla stále silnější. I ty nejprostší věci jim dělaly radost, protože byli tak šťastní.

Muž byl tak plný lásky, až měl pocit, že se jednou večer stal zázrak. Díval se na oblohu, našel si tu nejkrásnější hvězdu a jeho láska byla tak silná, že se k němu hvězda začala přibližovat, až nakonec přistála v jeho dlani. A pak se stal další zázrak a jeho duše splynula s hvězdou. Muž byl velmi šťastný a nemohl se dočkat, až se vrátí k ženě a položí jí hvězdu do dlaně, aby jí dokázal svou lásku. Když jí položil hvězdu do dlaně, žena pocítila pochybnosti. Byla to nesmírná láska a v tom okamžiku jí hvězda spadla na zem a roztříštila se na milion kousků.

Dnes chodí po světě jeden starý muž, který tvrdí, že láska neexistuje. A doma na něho čeká jedna krásná stará žena, která pláče pro hvězdu, kterou jednou měla v ruce a kterou v okamžiku pochybností upustila. Tohle je příběh o muži, který nevěřil v lásku.

Kdo udělal chybu? Uhodnete, co se stalo?

Chybu udělal muž, protože si myslel, že může dát ženě své štěstí. Hvězda byla jeho štěstím a on udělal chybu, protože dal své štěstí do ženiných rukou. Štěstí nikdy nepřichází zvenku. Muž byl šťastný díky lásce, která vycházela z jeho duše; žena byla šťastná díky lásce, která vycházela z její duše. Jakmile však učinil muž ženu zodpovědnou za své štěstí, žena hvězdu upustila, protože nemohla být za jeho štěstí zodpovědná.

Přestože ho velice milovala, nemohla ho učinit šťastným, protože nikdy nemohla vědět, co si myslí. Nemohla vědět, jaká jsou jeho nejhlubší očekávání, protože nemohla znát jeho sny.

Vezmete-li své štěstí a dáte-li je do rukou partnerky, dříve nebo později je rozbije. Dáte-li své štěstí druhému, vždycky vám ho může vzít. Může-li vaše štěstí vycházet jen z vašeho vlastního nitra a je-li důsledkem vaší lásky, pak jste za ně zodpovědní sami. **Nikoho nemůžeme učinit zodpovědným za své vlastní štěstí**, ale přesto když uzavíráme manželství, ze všeho nejdřív si vyměníme prstýnky. Dáváme svou hvězdu do rukou druhého a očekáváme, že ho učiníme šťastným a že on učiní šťastným nás. Ať někoho milujete sebevíc, nikdy nemůžete být tím, co si druhý přeje.

To je první chyba, kterou dělá každý z nás. Zakládáme své štěstí na našem partnerovi, ale tak to v životě nefunguje. Dáváme sliby, které nemůžeme splnit, a tím si otevíráme cestu k neúspěchu.

Pro web INSPIRALY s přátelským svolením převzato z Blogu EUGENIKA